

De heks en de waterput...

In een schilderachtig dorp stond een mooie waterput midden op het marktplein. Het was echter zo spijtig dat de mensen hun dorst niet konden lessen, evenmin de mussen op de rand van de put. Niemand kon water putten ... Regelmatig lieten de mensen de emmer naar beneden zakken, maar tevergeefs. Tot op een dag, een kleine jongen in de emmer kroop. "Ik ben niet bang" zei hij tegen zijn moeder, "Ik kom wel terug". De vrouw was toch wel een beetje ongerust. "We weten wat er aan de hand is" verklaarden de omstaanders, "het regent en er is geen water te zien". De moeder liet de emmer naar beneden zakken en de jongen sprong over de rand. "Kom morgen maar eens zien" beloofde hij. De emmer werd omhoog getrokken en de mensen hielden om beurt de wacht. "Dit is hier een echte modderpoel" sprak de rakker tegen zich zelf. Toen hoorde hij het klotsen van het water ... maar wist van waar het kwam. Hij schepte met zijn handjes wat modder opzij en toen zag hij een gracht vol water, zo helder alsof het pas geregend had. "Nu heb ik het raadsel opgelost" juichte hij, maar de heks van het dorp, die sinds lang niets meer van zich liet horen, zei op dreigende toon "Ik wil niet van dorst sterven, daarom hebben mijn mollen en waterratten deze bedding gegraven en het water van de put is voor mij". "Je hebt nu toch water genoeg" opperde de knaap. "Waar is de uitgang"? wilde hij weten. "De uitgang was de ingang" schaterlachte de heks. Hij hoorde, dat het hevig regende, daar moest een middel zijn om er uit te geraken. Hij liep langs de gracht en hoorde duidelijk roepen "Wat een weer, de riool loopt over" en wat later "Waar is al dat water naartoe"? De kleine jongen herinnerde zich, dat hij een zilver geldstukje verloor in de riool. Daar moest een weg naar boven zijn. Plots zag hij iets glinsteren in de modder ... dit was zijn verloren zilverling dus de riool was boven zijn hoofd. Hij keerde terug naar het begin van de gracht, stak zijn arm hoog boven zijn hoofd met het zilveren muntje in de hand. "Ik zie een lichtje" riep de moeder en liet zich pardoos in de emmer vallen naar beneden en greep het handje van haar zoontje. "We metsen de waterput dicht" zegden de mannen. Zo werd er **TOCH NOG WATER BOVENGEENALD!**...